

Председник Дитер Ф. Ухдорф,
другог саветника у Првом председништву

Све је добро

Док размишљам о тековини пионира, једна од дирљивијих ствари која ми пада на памет је химна „Хајдемо свеци” (*Химне*, бр. 2). Они који су предузели дуго путовање до долине Солт Лејка, често су певали ову химну током тог тегобног путовања.

Врло добро знам да није све било добро са тим свецима. Мучили су их болест, врућина, исцрпљеност, хладноћа, глад, бол, сумња и чак смрт.

Али упркос свим разлозима да повичу „Није добро,” неговали су став коме данас морамо да се дивимо. Гледали су изван својих невоља према вечним благословима. Били су захвални у својим околностима. Упркос доказима за супротно, певали су са свим уверењем своје душе: „Добро је!”

Наше величање пионира је празно ако нас не подстакне на дубоко размишљање. Помињем неколико њихових особина које ме инспиришу док размишљам о њиховој жртви и посвећености.

Самилост

Пионири су бринули једни о другима без обзира на друштвену, економску или политичку припадност. Чак и када је то успоравало њихов напредак, изазивало непријатност, или значило личну жртву и труд, помагали су једни другима.

У нашем свету оријентисаном на циљ и следбеништво, појединачни или страначки циљеви могу имати предност над бригом о другима или јачањем царства

Бојјег. У данашњем друштву, постизање одређених идеолошких циљева може бити мера наше вредности.

Постављање и остваривање циљева може бити дивна ствар. Али када успех у постизању циљева узрокује да игноришемо друге или им наносимо бол, цена тог успеха може бити превисока.

Пионири су бринули о онима у њиховом окружењу, али су били обзирни и према онима који су дошли после њих, садећи усеве за запреге које су уследиле.

Знали су за снагу породице и пријатеља. И због тога што су зависили једни од других, постали су јаки. Пријатељи су постали породица.

Пионири служе као добар подсетник на то зашто се морамо отргнути од искушења да се изолујемо и, уместо тога, посегнемо да помогнемо једни другима и имамо самилости и љубави једни за друге.

Рад

„Хајдемо свеци на напоран рад.”

Ова фраза је постала химна за уморне путнике. Тешко је замислити колико напорно су радиле ове велике душе. Ходање је било једна од најлакших ствари које су учинили. Сви су морали да се уједине да би обезбедили храну, поправљали запрежна кола, пазили на животиње, послуживали болеснима и слабима, тражили и сакупљали воду, и штитили се од непосредних опасности изазваних временским условима и многих ризичних ситуација у дивљини.

Сваког јутра будили су се са јасно дефинисаном сврхом и циљевима које су сви разумели: служити Богу и својим ближњима и стићи у долину Солт Лејка. Свакога дана ти циљеви су им били јасни; знали су шта треба да чине и да је свакодневно напредовање важно.

У наше време - када је толико тога што желимо на дохват руке - изазов је скренути или одустати кад год је пут испред нас нераван или стрм. У тим тренуцима може нас инспирисати размишљање о тим људима, женама и деци који нису дозволили да их болест, тешкоће, бол, па чак и смрт одврате од њиховог изабраног пута.

Пионири су знали да ће чињење онога што је тешко изградити и ојачати тело, ум и дух; увеличати разумевање њихове божанске природе, и увећати њихово саосећање према другима. Ова навика обликовала је њихове душе и постала благослов за њих дуго након што се њихово тегобно путовање преко прерије и планина завршило.

Оптимизам

Када су пионири певали, изразили су трећу лекцију: „Весело напред сви.”

Једна од највећих иронија нашег доба је да смо благословени са толико тога, а ипак можемо бити веома несрећни. Чуда напретка и технологије преплавају нас и обасипају сигурношћу, забавом, инстант задовољењем, и удобношћу. А ипак, свуда око нас видимо толико незадовољства.

Пионири, који су жртвовали веома много, ишли су без чак најосновнијих потрепштина за преживљавање и жудели су за њима. Схватили су да срећа не долази као резултат срећних или несрећних околности. Свакако не долази од испуњења свих наших жеља. Срећа није последица спољних околности. Она долази изнутра - без обзира на оно што се дешава око нас.

Пионири су то знали, и са тим духом налазили су срећу у свим околностима и у сваком искушењу – чак и у оним искушењима која су досезала и узбуркала дубоке воде самих њихових душа.

Искушења

Понекад се осврнемо на оно што су пионири издржали и са олакшањем кажемо: „Хвала Богу да нисам живео у то време.” Али питам се, да ли би ти храбри

пионири, да су били у стању да виде нас данас, можда изразили исту забринутост.

Иако су се време и околности променили, начела за суочавање са искушењима и успешан саживот као брижна и напредна заједница под Богом није се променио.

Од пионира можемо научити да имамо веру и поверење у Бога. Можемо научити да имамо саосећање за друге. Можемо научити да нас рад и марљивост благосиљају не само временски него и духовно. Можемо научити да нам је срећа доступна без обзира на наше околности.

Најбољи начин на који можемо поштовати пионире и показати захвалност према њима је укључивањем у наше животе верност Божјим заповестима, саосећање и љубав према нашим ближњима, и марљивост, оптимизам и радост коју су пионири тако добро исказивали у својим животима.

Ако то будемо чинили, моћи ћемо да допремо до времена деценијама уназад, ухватимо руке тих племенитих пионира и придружимо свој глас њиховим док певамо са њима: „Добро је! Добро је!”

ПОУКА ИЗ ОВЕ ПОРУКЕ

Можда ћете желети да са онима које посећујете отпевате „Хајдемо свеци (Химне, бр. 2). Могли бисте поделити искуство када сте ви или неко кога познајете применили начела самилости, рада или оптимизма. Ако осетите потребу, можете сведочити о благословима који долазе од живота по тим начелима и обећати онима које посећујете да могу примити сличне благослове.

МЛАДИ

Вођење записа

Председник Ухдорф упоређује наше време са временом у ком су живели пионири. Мада нисте прелазили прерију, сличнији сте пионирима него што можда мислите! И ви можете показивати самилост, напорно радити и бити оптимисти. И баш као што знамо да су пионири показивали ове квалитете захваљујући записима које су водили, и ваше потомство може упознати вас захваљујући вашем дневнику.

Одвојите мало времена да забележите нешто мало о себи у свој дневник. Можете писати

о духовним стварима, као на пример о томе како сте примили своје сведочанство или победили изазове захваљујући помоћи Небеског Оца. Такође можете помоћи својим чукун унучадима (који ће можда читати ваш дневник једног дана!) да сазнају како је изгледао ваш свакодневни живот. Које пројекте радите у школи? Како изгледа ваша соба? Која вам је најдража породична успомена?

Када почнете да пишете по мало свакога дана, не само да ћете моћи јасније да видите како вам Небески Отац помаже у вашем свакодневном животу, баш као што је водио пионире, него ћете такође оставити заоставштину за сопствено будуће потомство.

ДЕЦА

Слеђење примера пионира

Председник Ухдорф износи неколико примера о томе како су пионире показивали љубав према

Небеском Оцу. Можете следити њихов пример. Ево неколико идеја за почетак:

САМИЛОСТ

- Напишите љубазно писамце некоме ко је тужан или му направите колаче.
- Помозите другу или другарици из разреда око домаћег задатка

РАД

- Поставите циљ. Свакога дана овог месеца учините нешто да бисте остварили свој циљ.
- Помозите родитељима око вечере.

ОПТИМИЗАМ

- Направите списак 10 ствари у вашем животу које вас чине срећнима.
- Смешите се свима које видите.

© 2015 by Intellectual Reserve, Inc. Сва права су задржана. Штампано у Немачкој. Одобрење за енглески језик: 6/15. Превод одобрен: 6/15. Наслов оригинала: *First Presidency Message, July 2015*. Serbian. 12587 202

Божанске собине Исуса Христа: пун праштања и милости

Уз молићву и проучиће овај материјал и изражиће да сазнаје шта да поделиће. Како ће разумевање Сјасиће.љвоо̄ живоџа и мисије увећаџи ващу веру у Њеџа и блаџословиџи оне о којима бринеџе иреко кућноџ поучавања? За више информација, посеџиће reliefsociety.lds.org.

Вера, породица, помоћ

Ово је део серије Поруча за кућно поучавање које џоворе о Сјасиће.љвевим божанским особинама.

Разумевање да је Исус Христ праштао и био милостив према нама може нам помоћи да опростимо другима и будемо милостиви према њима. „Исус Христ је наш Пример,” рекао је председник Томас С. Монсон. Његов живот је био заоставштина љубави. Исцељивао је болесне; угњетене је подизао; грешнике је спашавао. На крају, гневна руља је тражила Његов живот. А ипак, са Голготе одзвањају речи: ‘Оче, опрости им, јер не знају шта чине’ – крунски израз саосећања и љубави у смртности.”¹

Ако ми опростимо другима њихове преступе, наш Небески Отац ће такође опростити нама. Исус Христ тражи од нас: „Будите, дакле, милостиви као што је Отац ваш милостив” (Лука 6:36). „Опроштај за *наше* грехе је условљен,” рекао је председник Дитер Ф. Ухдорф, други саветник у Првом председништву. „Морамо

се покајати. . . . Нисмо ли сви, у неком тренутку, понизно пришли милостивом престолу и молили за милост? Нисмо ли сви из све снаге пожелели милост - да нам буде опроштено за наше грешке и за грехе које смо починили? . . . Дозволите Христовом помирењу да измени и исцели ваше срце. Волите једни друге. Праштајте једни другима.”²

Додатни стихови

Јев. по Матеју 6:14-15; Јев. по Луци 6:36-37; Алма 34:14-16

Из Светих писама

„Опрашта нам се онако како опраштамо,” рекао је старешина Џефри Р. Холанд из Већа Дванаесторице апостола.³ Прича о распусном сину показује нам обе стране праштања: једном сину је опроштено а други син се мучио да опрости.

Млађи син је узео своје наследство, брзо га потрошио, и када је настала глад, радио је као свињар. У Светим писмима пише да „кад

дође к себи,” вратио се кући и рекао свом оцу да није достојан да му буде син. Али његов отац му је опростио и заклао угојено теле за гозбу. Старији син се вратио са посла у пољу и наљутио се. Подсетио је оца да је годинама служио, никада није преступио заповести, а ипак „мени никада ниси дао јарета да бих се провеселио.” Отац је одговорио: „Сине! Ти си свагда са мном, и све је моје твоје. Требало се развеселити и обрадовати, јер овај брат твој мртав беше, и оживе; и изгубљен беше и нађе се” (видети Лука 15:11-32).

НАПОМЕНЕ

1. Томас С. Монсон, „The Race of Life,” *Liahona*, мај 2014, стр. 91.
2. Дитер Ф. Ухдорф, „The Merciful Obtain Mercy,” *Liahona*, мај 2012, стр. 70, 75, 77; курзив у оригиналу.
3. Џефри Р. Холанд, „The Peaceable Things of the Kingdom,” *Ensign*, нов. 1996, стр. 83.

Размислите о следећем:

Како праштање може користити ономе који прашта?